Štědrý večer II

Lucia Šoralová

Pozdě psi na dvoře zbystřili sluch,
hvězdy se zjevily bez varování:
Zlatýma očima dívá se Bůh.
Pojď ke mně, chci mít dlaň ve tvojí dlani.
Vidí nás? Nejsme ti prorokovaní,
kterým je určena milost a vzkaz…
Neptám se: Věříš v něj? Mám jenom přání:
Aby on uvěřil – uvěřil v nás.
Aby on uvěřil – uvěřil v nás.

Dřevěné zvony teď rozhoupal vzduch,
ve vlnách šíří se očekávání.
Pro uši ticho, a pro srdce vzruch:
jabloně putují úbočím strání.
Nahé a černé se na kopcích klaní.
Dozrála jablka. Dozrají zas?
Nevědí. Nevíme. Dokonce ani
jestli on uvěří ovoci v nás,
jestli on uvěří ovoci v nás.

Na nebe vrací se široký pruh
mraků a na psy jde obvyklé spaní.
Z výšky jsme drobnější nežli pár much,
a přesto doufám, že pozorovaní.
V lásce a při práci, na cestách plání,
v básních a všude, kde plyne náš čas,
potají myslíme na požehnání.
Na to, zda on může uvěřit v nás.
Na to, zda on může uvěřit v nás.

Večer je štědrý, říkáš má paní.
Přestože do tváří zaštípal mráz,
zahřál mě okamžik šťastného zdání:
viděl tě, viděl mě, uvěřil v nás,
viděl tě, viděl mě, uvěřil v nás.

Sponzor: www.srovnavac.cz - vyberte si pojištění online!